U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **České advokátní komoře,** se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2012, č. j. 11 A 74/2012 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou dne 9. 5. 2012 u Městského soudu v Praze brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2012, č. j. 640/12, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o určení advokáta podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii, ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud stěžovatele vyzval usnesením ze dne 24. 5. 2012, č. j. 11A 74/2012 – 5, k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč [položka 18 bod. 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)] a to ve lhůtě deseti dnů. Stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, tyto jeho žádosti byly ovšem zamítnuty usnesením městského soudu ze dne 18. 7. 2012, č. j. 11 A 74/2012 - 19. Poté městský soud stěžovatele opětovně vyzval, a to usnesením ze dne 24. 7. 2012, č. j. 11 A 74/2012 - 24, aby ve lhůtě dvou týdnů zaplatil soudní poplatek z podané žaloby; zároveň ho poučil, že proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Podáním doručeným městskému soudu dne 2. 8. 2012 brojil stěžovatel proti oběma výše zmiňovaným usnesením, tj. proti usnesení ze dne 18. 7. 2012, č. j. 11 A 74/2012 - 19 a ze dne 24. 7. 2012, č. j. 11 A 74/2012 – 24; městský soud posoudil toto podání jako kasační stížnosti a postoupil je Nejvyššímu správnímu soudu. Řízení o kasační stížnosti proti usnesení prvně zmiňovanému je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 2 As 119/2012.

Nejvyšší správní soud, aniž by odstraňoval vady kasační stížnosti postupem podle § 109 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přípustná.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak*.

Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je *kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí soudu, jímž se pouze upravuje vedení řízení.* Takovými rozhodnutími jsou v zásadě usnesení vydávaná v průběhu řízení, nemající vliv na rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnutí, u nichž odnětí možnosti brojit proti nim kasační stížností stěžovatele v jeho právech účastníka řízení nikterak nezkracuje (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 – 47; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká žalobci poplatková povinnost podáním žaloby; výše poplatku je pak stanovena týmž zákonem. Výzva soudu k zaplacení soudního poplatku (v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích) je tak pouze konstatováním zákonné povinnosti žalobce a stanovením náhradní lhůty pro její splnění. Jejím účelem je naplnění podmínek řízení tak, aby mohl soud v řízení pokračovat; výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku proto nelze vnímat jinak, než jako rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Kasační stížnost směřující proti takovému rozhodnutí je pak, ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., nepřípustná. Ke shodnému závěru dospěl i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03 (dostupný z http://nalus.usoud.cz).

Otázkou, zda je možné brojit proti výzvě k zaplacení soudního poplatku kasační stížností, se Nejvyšší správní soud zabýval již například v usnesení ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 - 47, publikovaném pod č. 973/2006 Sb. NSS, kde vyslovil, že *„[u]snesení krajského soudu, kterým byl žalobce vyzván k úhradě soudního poplatku, je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.]; kasační stížnost proti němu je nepřípustná"*, či v rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 - 47, podle kterého *„[v]ýzva soudu k zaplacení soudního poplatku je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Kasační stížnost směřující proti této výzvě je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřípustná"*.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost proti usnesení městského soudu odmítnut jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu